

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

Advocatul I. N. Cesărescu, anunță clientela sa că pe timpul vacanței Tribunalului rămâne în țară.

S U M A R

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

Curtea de casație, s. I : Gr. T. Toșoiu cu Pantelimon G. Pêrcă, cu o observație de d. D. Alexandresco.

Idem, s. II : Procurorul general al Curții de apel Craiova în cauza lui Enoiu Ion.

Curtea de apel București, s. III ; Lucien Trotry Latouche cu Lazăr Lăzărescu și Ministerul de Resbel cu o adnotație de d. I. N. Cesărescu.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

(JURISPRUDENCE ROUMAINE)

Curtea de casație, secția I

17 Ianuarie 1901

Președenția D-lui Gr. Lahovari, Președinte
Gr. T. Toșoiu cu Pantelimon
C. Pêrcă

Successiune.—Copil natural.—
Successiunea mamei sale și a
rudelor sale despre mamă. —
Successiunea surorilor și fraților
săi eșiți dintr'o căsătorie legi-
timă. — Art. 652, 677 și 678
din Codul civil).

Din întreaga economie a
Codului civil, rezultă că voința
legiuitorului a fost ca copilul
natural să facă parte din fa-
milia mamei sale, și să fie
asimilat unui copil legitim în
cea ce privește moștenirea ma-
mei și a rudelor despre mamă.

Ast-fel, copilul natural vine
la moștenirea surorilor și fra-
ților săi eșiți dintr'o căsătorie
legitimă.

Cour de cassation, 1° chambre

17 Janvier 1901

Présidence de M. Gr. Lahovary, Président
Gr. D. Toșoiu contre Pantelimon P. Parca

Succession.—Enfant naturel.—
Succession de sa mère et de
ses proches maternels. — Suc-
cession de ses frères et soeurs
issus d'un mariage. — (Art. 652,
677 et 678 du Code civil; 723
français).

De l'ensemble des disposi-
tions du Code civil il ressort
que l'intention du législateur
a été de faire entrer l'enfant
naturel dans la famille de sa
mère et de l'assimiler à l'en-
fant légitime, en ce qui con-
cerne la succession de sa mère
et de ses proches maternels.

Il en résulte que l'enfant
naturel succède à ses frères
et soeurs issus d'une union
légitime.

Decisiunea 20/901.— Respins, în urma unei
divergențe, recursul făcut de Gr. D. Toșoiu în
contra sentinței tribunalului Vâlcea cu N. 333/99
dată în procesul cu Pantelimon C. Pêrcă.

Curtea.

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l
Sc. Ferekyde ;

Pe d-nii avocații B. Cernea și P. Poni din partea re-
curentului în desvoltarea motivelor de recurs rămase
în divergență, și

Pe d-l avocat Al. Protopopescu din partea intima-
tului, în combateri.

Deliberând :

Asupra motivelor de casare invocate :

«Toată lumea credeam că știe, și până chiar și eu
știam, căci alt-fel nu cumpăram, că atât legea Cara-
gea prin art. 21, cap. 3, partea 4-a, cât și actualul Cod
civil prin art. 652 alin. 2, explicat prin art. 677, 678 sub
imperiul căruia s'a deschis succesiunea în litigiu n'a
voit să recunoască copilului natural, după cum e în
specie, dreptul de a moșteni pe fratele său legitim,
ci numai pe mama sa, ascendenții și rudele ei colaterale,
iar nu și pe copiii ei legitimi. Așa că, aceasta fiind o
voință a legiuitorului, pentru motivele pe cari le-a avut
în vedere când a dispus ast-fel, eu cred că ea trebuie
respectată de instanțele judecătorești, căci așa le re-
comandă și maxima de drept: «dura lex sed lex». Și
cu toate astea onor. tribunalul Vâlcea, după cum ve-
deți, a recunoscut intimatului, care este copil natural
al decedatei Rada C. O. Pêrcă, dreptul de a moșteni
pe sora sa legitimă Maria V. Giuroiu care moștenise
averea în litigiu de la tatăl ei legitim C. O. Pêrcă, iar
nu de la mama lor Rada soția lui C. O. Pêrcă, de-
părtând ast-fel de la acel drept de moștenire pe ru-
dele ei de sânge și legitime, și care nu era alt de
cât vărul ei primar Marin Z. Morariu, de la care eu
am cumpărat acea avere. Că, prin urmare, onor. tri-
bunal judecând ast-fel a întreprins și a aplicat în mod
foarte greșit citatele texte de lege și a violat și art. 675
și 676 din același Cod civil».

Având în vedere sentința tribunalului de Vâlcea cu
Nr. 333 din 1899, ce se atacă cu recurs ;

Având în vedere că din acea sentință rezultă: că Gri-
gore D. Toșoiu a revendicat de la Pantelimon C. Pêrcă,
averea succesorală rămasă de la defuncta Maria V,

Giuroiu, avere ce se stăpâna de către Pantilimon C. Pêrcă cu titlu de moștenitor, în calitate de frate al defunctei sus menționate ;

Că reclamantele 'și întemeia cererea pe împrejurarea, că decedata Maria V. Giuroiu eșise dintr'o căsătorie legitimă, pe când Pantelimon C. Pêrcă, de și frate cu dânsa despre mamă, era copil natural, și că în această calitate nu avea drept la moștenirea surorii sale ;

Că tribunalul de Vâlcea, neadmițând motivele de drept ale reclamantului, 'i-a respins acțiunea în revendicare, ast-fel că cestiunea adusă în cercetarea acestei Curți consistă întru a se ști, dacă copilul natural este în drept să moștenească pe frații și surorile sale, eșii dintr'o căsătorie legitimă ;

Considerând că din întreaga economie a legii rezultă, că legiuitorul a considerat pe copiii naturali ca făcând parte din familia mamei lor, și consecințe acestui principiu, i-a asimilat cu copiii legitimi în ce privește moștenirile provenind despre linia maternă ;

Că, următor aceluiași principiu, legiuitorul a dispus prin art. 678 din Cod. civ., că succesiunea copilului natural se cuvine mamei lui și rudelor ei celor mai de aproape; că dacă dar copilul natural poate fi moștenit, în virtutea acestui text de lege, de frații și surorile sale eșii dintr'o căsătorie legitimă, nu este nici un motiv rațional pentru care legiuitorul să fi voit a depărta pe copilul natural de la moștenirea sus numiților frați și surori, cu atât mai mult cu cât reciprocitatea este admisă ca un principiu primordial de echitate în materie de succesiune ;

Având în vedere obiecțiunea ce se face că moștenitorii nu se înființează prin interpretare și că nu sunt moștenitori de cât aceia cari sunt arătați de lege ; că pe cât timp prin art. 677 Cod. civ., legiuitorul nu a dat dreptul copilului natural de a moșteni de cât pe mama lui, pe ascendenții și colateralii mamei, apoi nu se poate prin interpretare întinde dreptul de moștenire al copiilor naturali și asupra moștenitorilor fraților și surorilor eșii dintr'o căsătorie legitimă ;

Considerând că, verî-cât de întemeiată ar fi în principiu această obiecțiune, ea nu poate fi decisivă în ce privește dispozițiile legii noastre relative la drepturile succesoriale ale copiilor naturali, căci textele legii se contrazic în această materie, și redactarea lor e cu totul neîngrijită ;

Că, în adevăr, pe când după art. 677 Cod. civ. copiii naturali pot moșteni pe ascendenții lor materni, acest drept ei 'l au după art. 652 din același codice ;

Că, de asemenea, interpretate într'un mod gramatical, cuvintele «vice-versa» din art. 652 ar avea înțelesul că copiii legitimi sunt asimilați copiilor naturali și moștenesc numai pe mama lor și pe colateralii ei, ceea ce duce la o conclusie eronată și contrazice dispozițiile formale ale art. 669 Cod. civ., privitoare la succesiunile copiilor legitimi, dar ceea ce dovedește într'un mod vădit cu câtă neîngrijire au fost redactate textele de lege în această materie ;

Considerând că, în fața acestei nepotriviri de texte și a vițioasei lor redacțiuni, este de datoria judecătorului de a restabili adevăratul sens al legii după intențiunea legiuitorului, și voința lui n'a fost alta de cât aceea,

ca copilul natural să facă parte din familia mamei, și să fie asimilat unui copil legitim în ce privește moștenirea mamei și a rudelor despre mamă ;

Considerând că este cunoscut de alt-fel, că în ce privește devoluțiunea succesiunilor ab-intestat, legiuitorul a ținut seamă de presupusa voință a mortului, luând de basă gradul de afecțiune ce dânsul putea să aibă pentru diferitele sale rude ; că dacă acesta a fost criterium legiuitorului la împărțirea moștenirilor fără testament, apoi nu este de crezut că legiuitorul să fi părăsit acest criterium cu ocazia regulării drepturilor de moștenire ale copiilor naturali, și să fi admis în principiu că un copil legitim are mai multă afecțiune pentru rudele lui cele mai depărtate, de cât pentru frații și surorile lui despre mamă, cari deși copii naturali, dar datoresc împreună cu dânsul viața lor aceleași ființe, au crescut și viețuit cu dânsul, și împreună au împărțit emoțiunile vieții ;

Considerând că, odată înlăturată obiecțiunea de mai sus, rămâne stabilit în principiu că copilul natural este în drept de a moșteni pe mama sa, pe ascendenții și colateralii săi despre mamă ; că, în specie, tribunalul aplicând această regulă la faptele ce au fost deja expuse, a dat o bună interpretare art. 652 și 677 din Codicele civil, și decî recursul urmează a se respinge ca fără temei.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Observație. — Art. 677 din Codul civil prevedând că copiii naturali moștenesc pe mama lor, pe ascendenții și colateralii ei, *fără a vorbi despre descendenții*, s'a rădicat chestiunea de a se ști dacă copiii naturali vin numai la moștenirea acestor persoane, sau dacă ei moștenesc și pe descendenții legitimi ai mamei lor, după cum aceștia se moștenesc între dânsii. S'ar putea susține, și s'a decis chiar că copiii naturali nu moștenesc pe copiii legitimi ai mamei lor, pentru că art. 677 nu vorbește de descendenții mamei, ci numai de ascendenții și colateralii ei: «Considerând, dice Curtea noastră supremă că dispozițiile art. 677 și 678 fiind restrictive, nu pot fi întinse prin interpretare și deducțiune în afară de casurile prevădute de lege ; că, de și prin art. 678 C. civ., se recunoaște copiilor legitimi dreptul de a moșteni pe frații lor naturali, legiuitorul, *pentru considerații de înaltă ordine socială*, n'a voit să admită reciprocitatea, și prin art. 677 din acelaș Cod a mărginit dreptul de moștenire al copiilor naturali numai asupra averii fraților legitimi ; că dar, Curtea de apel, când a consacrat principiul reciprocității și a stabilit că copiii naturali ar succeda și copiilor legitimi ai mamei lor, a violat citatele texte de lege, etc.» (1).

(1) Veți *Dreptul* din 1887, No. 28, p. 219 și *Bulet. cas. S-a I*, anul 1887, p. 103. Veți în t. III a *Comentariilor* noastre p. 288, critica acestei decisiuni, asupra căreia însuș Inalta Curte a revenit prin decizia mai sus reproducă.

Precum vedem, motivele pe care le invoacă Curtea, la 1887, pentru a depărta pe copii naturali de la moștenirea fraților lor legitimi sunt foarte laconice și lasă mult de dorit. Auțiți argument ! Societatea ar fi în pericol dacă fratele natural ar moșteni pe fratele său legitim, ear ea nu este de loc periclitată prin faptul că fratele legitim moștenește pe acel natural. Beție de cuvinte, și nimic mai mult !

Tribunalul din Bacău a admis, la 1895, aceiași soluție, însă trebuie să recunoaștem că motivele tribunalului sunt mult mai puternice: «Considerând, țice tribunalul, că cesțiunea de a se ști dacă copii naturali succed fraților lor legitimi este resolvată prin două texte de lege formale : art. 652 C. civ., care pune ca principiu că legea regulează ordinea succesiunilor între moștenitorii legitimi, asimilând pe copii naturali, în privința succesiunii mamei lor și a colateralilor copiilor legitimi, și art. 677 din același Cod, care se recunoaște copiilor naturali dreptul de a succeda mamei lor ascendenților și colateralilor mamei ea și copii lor legitimi. Din alăturarea acestor două texte rezultă în mod neîndoelnic că legiuitorul a limitat întinderea dreptului de succesiune al copiilor naturali la succesiunea rudelor mamei, căci, dacă ar fi avut intențiunea de a l' întinde și la succesiunea descendenților legitimi, n'ar fi avut de cât să spue aceasta expres în enumerarea ce face; Considerând că în contra acestor texte formale se opun alte argumente de text și considerațiuni generale spre a se recunoaște copiilor naturali dreptul la succesiunea fraților lor legitimi ; așa, se obiectează în primul loc că copilul natural fiind considerat după legislația noastră actuală ca făcând parte din familia mamei, e pus pe acelaș picior de egalitate ca și copilul legitim al mamei ; în al doilea loc, succesiunile în legislația noastră fiind basate pe principiul reciprocității, nu se pot pune în concordanță dispozițiile art. 678 C. civ., care recunoaște copiilor legitimi dreptul de a succede fraților lor naturali, cu art. 677 C. civ. de cât admițându-se pentru cei naturali, dreptul de a succede fraților legitimi ; în al treilea loc, că din alăturarea art. 652 și 677 se constată că legiuitorul nu a avut o intențiune vădită de a exclude din enumerațiune pe copii legitimi, de oare-ce, în art. 652, vorbește numai de mamă și colateralii, omițând pe ascendenți ; pe când în art. 677 enumeră și succesiunile ascendenților ca fiind un drept al copiilor naturali ; că, în fine, este o inichitate a se pedepsi pe copii naturali pentru faptul nașterii lor imputabil altora, neconferindu-le dreptul de a succede fraților lor legitimi ;

Considerând că aceste argumente nu resistă la o examinare atentivă a istoriului legislațiunei noastre,

și a spiritului legiuierei moderne. În adevăr, înainte de 1865, Codul Calimach făcând o deosebire între copii naturali simpli, adulterini și incestioși, recunoaște celor dintâi dreptul de a moșteni a treia parte din averea tatălui și mamei față cu pogoritorii legiuiți, două pătrimi față cu ascendenții sau colateralii, și două treimi în celelalte casuri ; aceasta ca o consecință a modului blând cu care Codul Calimach privea pe copilul natural față de părinți. Codul Caragea recunoaște copiilor naturali dreptul de moștenire numai în succesiunea mamei lor, unchilor și mătușei despre mamă, *pentru că numai aceste rude pot cunoaște pe copil și copilul pe ele*. Legislațiunea actuală necontestat este că s'a început de Codul Caragea, de oare ce față cu tatăl nu recunoaște nici un drept, cum o face și Codul Caragea, în deosebire de Codul Calimach ; de unde rezultă că legiuitorul modern privește cu puțină bună voință pe copii naturali, și le conferă atâtea drepturi numai cât crede, în mod cu totul formal și restrictiv ;

Ast-fel fiind, argumentul întâi că legea consideră pe copilul natural ca făcând parte din familia mamei, și ca atare, este pe acelaș picior de egalitate cu copilul legitim, întru cât privește dreptul de moștenitor, cade față cu un text formal care, pe de o parte, nu pune ca principiu succesiunea copiilor legitimi (art. 652), ear pe de alta, ca excepțiune, succesiunea neregulată a copiilor naturali, într'un capital a parte (art. 677, 678) ;

Argumentul că legea actuală se întemeiază pe principiul de reciprocitate, este tot atât de puțin întemeiat ; căci după cum Codul Caragea și, prin urmare, și legiuierea actuală, nu vede cu ochi buni pe copii naturali, chiar de la început, în privința drepturilor lor de familie, tot ast-fel și pentru drepturile lor de moștenire, trebuia să fie consecventă, dat fiind că porțiunile ereditare ale copiilor legitimi sunt micșorate cu atât mai mult cu cât au mai mulți concurenți în frații lor naturali ; *ar fi fost o încurajare la concubinagiū și desfrăū dispozițiunea legală care ar fi acordat copiilor naturali dreptul de erede tot atât de larg ca și copiilor legitimi ?* departe prin urmare de a se găsi, după cum se suține de unii comentatori ai dreptului civil ⁽²⁾, o omisiune din partea legiuitorului faptul că nu enumeră și pe descendenți în art. 677 C. civ., găsind din contră că această tăcere a legii este voită, ca o consecință logică a principiilor admise de legiuitor, care în sensul de a nu încuraja înmulțirea copiilor naturali, restrânge acestora și drepturile la avere până acolo numai până unde crede că

(2) Aceste cuvinte din sentința trib. se referă la argumentele invocate de noi în Comentariile noastre, t. I, partea II, p. 320 urm. și t. III, p. 287 urm.

nu lovește o stare de lucruri mult mai morală de cât aceea în care se găesc ei ;

Pentru aceleași motive, argumentul după care se relevă deosebirea de texte între art. 652 C. civ., care nu enumeră succesiunea ascendenților mamei ca fiind deferită copiilor naturali și art. 677 care le enumeră pentru a deduce din aceasta o greșală de legiferare, o scăpare din vedere, nu poate avea nici el temeiul ; căci argumentele de natura aceasta își au valoarea lor numai atunci când omisiunile nu și pot găsi o altă explicațiune logică ; în specie însă, basafi pe spiritul legiuitorului, nu se poate susține de cât că legea a voit a omite, spre a fi consecventă, principiilor aședate de la început în privința copiilor naturali ; că aceste principii vor fi basate pe o stare de lucruri care este în contrazicere cu moravurile actuale și cu tendințele sociale, că este o inichitate faptul legiuitorului de a privi cu ochi răi pe copii naturali, lăsându-i prada unei situațiuni grele în societate din punctul de vedere a drepturilor de familie ; că această inichitate este cu atât mai mare cu cât la drepturile de avere le face restricțiuni cu spirit de pedeapsă pentru fapte de care densii nu pot fi responsabili, etc. ; toate aceste considerațiuni de umanitate susținute în sprijinul egalizării drepturilor copiilor naturali cu al celor legitimi, își au valoarea lor teoretică, de care se poate inspira un legiuitor la revisuirea atât de mult dorită a Codului civil. Pentru justiția chemată a rezolvi dificultățile practice sub leguirea de astăzi, nu este însă altă cale de ales de cât aceea ce legea actuală voește, și această leguire a decretat restricțiuni față cu copii naturali ; față cu aceste considerațiuni, părerea că copii naturali nu moștenesc pe frații lor legitimi, trebuie deci să prevaleze, etc.» (3).

Orî care ar fi temeinicia acestor argumente, părerea contrară, pe care am susținut-o în Comentariile noastre de drept civil (4) ni se pare însă mult mai juridică. În adevăr, dacă art. 677 omite de a vorbi despre descendenții mamei, aceasta nu poate fi de cât o scăpare din vedere a legiuitorului (5), căci din întreaga economie a legii, și chiar din însuș textul art. 677, care dice că copii naturali moștenesc *ca și copii legitimi*, rezultă că legiuitorul de la 1864 a înțeles a modifica sistemul ar-

bitrar admis de Codul Caragea (6), și a introduce pe copilul natural cu desevărșire în familia mamei, asemănându-l în totul copilului legitim : și dovadă că acesta este spiritul legii este art. următor 678, unde se dice că moștenirea copilului natural mort fără posteritate se cuvine mamei sale, și în lipsa ei, *rudelor ei celor mai de aproape*, adecă mai întâi copiilor ei și apoi celor-l'alte rude. Va să dică, copii legiuiti a unei femei moștenesc copii ei nelegiuiti, adecă pe frații lor naturali ; de unde rezultă că și copii naturali trebuie să moștenească pe frații lor legitimi în virtutea principiului reciprocității. Nu se poate dice că legiuitorul nostru s'ar fi depărtat aici de la acest principiu, din cauză că succesiunea copiilor naturali ar fi neregulată, pentru că, în legea noastră, față cu mama, copilul natural nu mai este un moștenitor neregulat și un adevărat moștenitor legitim (argum. din art. 652, 677, 678). În zadar s'ar obiecta că cuvintele *rudetele mamei celei mai de aproape*, care se ved în art. 678, s'ar referi numai la rudele despre care vorbește art. 677, adecă la ascendenții și colaterali mamei ; căci, pe de o parte, art. 678 nu este corolariul art. 677, ci se ocupă cu totul de alt ceva și anume despre moștenirea copilului natural mort fără posteritate ; ear pe de alta, cuvintele întrebunțate de art. 678 sunt prea generale pentru a nu se referi de cât la rudele mamei. Dreptul de moștenire al copiilor naturali în privința averii rămase de la frații lor legitimi, rezultă deci indirect din art. 678. Acest sistem, pe care Curtea de casație îl consacră astăzi, după ce mai întâi îl respinsese, la 1887, este singurul juridic, pentru că, pe de o parte, el consfințește principiul reciprocității, care cărmuește întreaga materie a moștenirilor, ear pe de alta, pentru că ar fi absurd ca copii naturali să poată moșteni pe rudele mamei cele mai depărtate, precum sunt ascendenții și colaterali, și acelaș drept să nu'l aibă pentru rudele ei cele mai de aproape care sunt descendenții ei. Asemenea sistem ar fi arbitrar și nelogic, după

(6) Acest Cod mărginește dreptul copilului natural numai la mama mamei (moașa) și la frații ei (unchi) (partea IV, capit. III, art. 211, ear Codul lui Andronachi Donici, numai la mama și la buna despre mamă (capit. 37, § 1). În Codul austriac, copilul natural este egal cu copilul legitim numai față cu mama, nu însă și cu rudele ei. «In cât privește mama, dice art. 754 din acest Cod, copii naturali au asupra bunurilor ei aceleași drepturi ca și copii legitimi. Ei nu au însă nici un drept de moștenire asupra bunurilor tatălui, și a rudelor lui nici asupra bunurilor tatălui, mamei bunurilor și altor rude ale mamei». În noul Cod german, copilul natural are în privința mamei și a rudelor ei situația unui copil legitim. Vedi Ernst Barre, *Bürgerliches Gesetzbuch und Code civil, Vergleichende Darstellung des deutschen und französischen abürgerlichen Gesetzbuchs* (Berlin 1897, zweite Auflage). § 153, p. 226. În cât privește Codul Calimach (art. 944 urm.), vedi t. I, partea II a Comentariilor noastre de drept civil, p. 317.

(3) Vedi *Dreptul* din 1895, No. 52.

(4) Vedi t. I, partea II, p. 320 urm. t. III, p. 287 urm. și tratatul nostru în limba franceză, p. 169, 170.

(5) O asemenea scăpare din vedere să mai vede încă în art. 652, unde să dice că copii naturali sunt asimilați copiilor legitimi, numai în cât privește moștenirea mamei lor și a colateralilor, fără a se dice nimic despre ascendenții mamei pe care îi prevede formal art. 677.

cum este acel consacrat de Codul Caragea; și credem că Codul actual a voit să facă mai bine, ear nu să pice în aceeaș eroare. Copiï naturali vor veni deci la moștenirea descendenților legitimi ai mamei lor, după cum și copiï legitimi vor veni la moștenirea fraților lor naturali. Nu se putea ca Curtea de casație să persiste în vechiul său sistem; ea s'a reîntors astăzi la adevăratele principii, pe care le tăgăduise mai întâi; și avem satisfacțiunea de a constata nu numai că Inalta Curte a consfințit în totul modul nostru de a vedea, dar că ea 'și-a însușit și argumentele noastre (7). Un autor care a scris după noi, d-l Gr. Bonachi (8), a pretins că ne contradicem când admitem soluția de mai sus, fiind-că, din cauza tăcerii legii, n'am admis dreptul de moștenire al copilului natural la averea rămasă de la tatul său. Nu am admis asemenea drept, după cum nu'l admite nici Curtea de casație (9), fiind că, în adevăr, legea este mută în această privință: pe când ea nu este mută în privința rudelor mamei, de vreme ce copilul firesc, față cu dâna și cu rudele ei, este întocmai ca și un copil legitim. Legiuitorul nostru, cu alte cuvinte, a consacrat principiul vechiului drept flamand, că *nul n'est bâtard de par sa mère?*

Dață copiï naturali succed fraților lor legitimi, a *fortiori*, trebuie să admitem că copiï naturali se vor moșteni între dânsii, unul pe altul (10). Aceste sunt adevăratele principii, și suntem fericit de a le vedea consacrate într'un mod atât de strălucit.

D. Alexandresco

Curtea de casație, secția II Cour de cassation, 2e chambre
25 Aprilie 1901 25 Avril 1901

Președenția D-lui N. Mandrea, Președinte Présidence de M. N. Mandrea, Président
Procurorul general al Curței de apel Craiova în cauza lui Procureur général de la Cour d'appel de Craïova dans l'affaire d'Enoi Jean
Enoiu Ion

Competință. — Militari. — Crimes et délits de droit commun. — Déserteurs. — Quand cessent-ils d'être militaires et, par conséquent, justiciables des tribunaux militaires. — (Art. 52 et 53 du Code de justice militaire).
Crimă și delict de drept comun. — Desertori. — Când încetează de a mai fi militari și deci justițiabili de tribunalele militare. — (Art. 52 și 53 din Codul de justiție militară).

(7) În acest sens s'a pronunțat în două rânduri atât Curtea din București cât și trib. Ilfov. Veđi *Dreptul* din 1874, No. 79 și din 1877, No. 28 și 39. *Idem* Al. Belcik, *Copilul natural*, p. 172 urm. G. P. Petrescu, *Succesiuni*, I, p. 261 urm. Dim. C. Popescu, *Dreptul* din 1887, No. 28. — *Contră* Bonachi, III, p. 78.

(8) Bonachi, *Codicele civil român comentat* (Iași, 1889), III, p. 78.

(9) Cas. rom. Bulet. S-a I, anul 1876, p. 315. C. București și Iași, *Dreptul* din 1881, No. 15 și din 1888, No. 42. *Idem* Tache Ionescu, *Dreptul* din 1882, No. 73, p. 580. Alex. Degre *Dreptul* din 1873, No. 69 și din 1889, No. 79. C. Nacu, *Dreptul privat român*, II, p. 36. — *Contră* Filimon Iliu, II, p. 81.

(10) Cpr. C. Nacu, *op. cit.*, II, p. 36.

Sunt justițiabili de tribunalele militare, pentru delict de drept comun, militariï în activitate de serviciu sau trecuți prezenți în controalele corpului din care fac parte, sau detașați pentru un serviciu special.

Desertoriï din armată de și nu pot fi considerați nici în activitate de serviciu, nici detașați pentru vre un serviciu special, însă sunt tot militari până vor fi șterși din controalele corpului lor, căci numai prin ștergere din controale un desertor încetează de a mai fi militar, ast-fel că dacă un desertor comite vre o crimă sau delict în timpul desertărei, însă înainte de a fi șters din controale, este justițiabil de tribunalele militare.

Sont justiciables des tribunaux militaires, pour délits de droit commun, les militaires en activité de service, ou considérés comme présents dans les contrôles du corps dont ils font partie, ou détachés pour un service spécial.

Les déserteurs, bien qu'ils ne puissent être considérés comme étant en activité de service, ou détachés pour un service spécial, continuent à être regardés comme militaires tant qu'ils figurent dans les contrôles de leur corps d'armée; il en résulte que le déserteur qui aura commise un crime ou un délit avant d'avoir été rayé des contrôles, est justiciable des tribunaux militaires.

Decisiunea 395/901. — Respins recursul făcut de d-l Procuror general al Curței de apel din Craiova contra decisiiei Curței cu jurați din județul Vâlcea cu No. 8/901 în cauza lui Enoiu Ion.

Curtea;

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier I. Duca;

Pe d-l procuror St. Stătescu, în conclusiuni;

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«S'a violat dispozițiunile art. 52 din Codul de justiție militară, statuând că soldatul dezertor este de competența instanțelor militare. Acest articol în aliniatul II spune: suboficerii, caporalii, brigadierii, soldații, etc. sunt justițiabili de consiliul de război, cât sunt trecuți în controalele armatei ca în activitate sub arme; ce'să are aplicația mamei într'atât cât este prezent la corp, sau detașat pentru un serviciu special. Indată ce 'și-a abandonat corpul, indată ce a dezertat, nu se mai poate zice că e în activitate sub arme și ne mai fiind în activitate ese de sub jurisdicția excepțională și intră în cea ordinară. Curtea cu jurați recunoaște că faptele imputate inculpatului sunt comise în timpul dezertărei ce a durat de la 3-22 Octombrie 1900, dar alegă că soldatul în stare de dezertare nu poate fi considerat că a încetat de a fi sub arme, însă Curtea să înșeală, indată ce soldatul a părăsit drapelul a eșit de sub arme, și nu poate a mai fi urmărit de legea militară, ci de cea ordinară».

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care rezultă că soldatul Enoiu Ion, din regimentul No. 2 Vâlcea, dezertând de la corp în ziua de 3 Octombrie 1900, comite în noaptea de 4-5 Octombrie un furt prin spargere, iar în noaptea de 20-21 Octombrie se duce la arendașul moșiei Govora, Ion Enescu, pe care avea necaz și 'i pune foc la o clae cu fân, fiind prins în ziua de 22 Octombrie și închis, este trimes în judecata Curței cu jurați din județul Vâlcea, și Curtea în urma incidentului ridicat de acusat, prin apărătorul său, 'și declină competența de a judeca pe acusat considerându-l ca militar, justițiabil de tribunalele militare;

Având în vedere art. 52 și 53 din Codul de justiție militară;

Considerând că sunt justițiabili de tribunalele militare, pentru delict de drept comun, militarii în activitate de serviciu sau trecuți prezenți în controalele corpului din care fac parte, sau detașați pentru un serviciu special;

Considerând că un dezertor din armată de și nu poate fi considerat nici în activitate de serviciu, nici detașat pentru vre un serviciu special, însă nu se poate zice că nu este încă militar făcând parte din corpul său, până ce nu este șters din controalele corpului, căci numai prin ștergere încetează de a mai fi militar, și justițiabil de justiția militară, iar ștergerea din controale a unui dezertor nu se săvârșește de cât după 6 luni de la dezertare;

Considerând că întru cât nu se constată că Enoiu Ion, după desertare, a fost șters din controalele corpului, și că de la dezertare trecuse prea puțin timp ca să fi fost șters pentru infracțiunile săvârșite de el în intervalul de la dezertare și până la prinderea lui, el fiind soldat, e justițiabil de justiția militară;

Că așa fiind, cu drept cuvânt, Curtea cu jurați și-a declinat competența, și deci motivul invocat are a fi respins ca neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI. Secția III

Audiența de la 22 Martie 1901

Președenția D-lui C. R. MANOLESCU, Președinte

Lucien Trotry Latouche cu Lazăr Lăzărescu și Ministerul de resbel

Deciziunea comercială No. 26/901

Poprire.—Procedură.—Creanță comercială.—Desființarea art. 907 și 908 C. com.—Hotărîrea din prima instanță.—Cauțiune.—Art. 907, 908 C. com. Art. 455 și 613 C. pr. civ.

1. Art. 907 și 908 din C. comercial cuprinzând dispozițiuni relative la însăși dreptul de a face poprire și de a înființa un sequestru asigurator, iar nici de cum dispozițiuni de procedură, au fost abrogate de art. 740 noul Cod de procedură civilă. În consecință, în materie de sequestru și popriri, se va urma după art. 455 și 613 pr. civ. chiar când creanța ar fi comercială.

2. Hotărîrea tribunalului de prima instanță, neremăsă încă definitivă, nu constituie un titlu netăgăduit, care să scutească de cauțiune pe partea ce face o poprire sau un sequestru în baza acelei hotărîri.

S'au ascultat d-lr avocat Mitilieu din partea apelantului Lucien Trotry Latouche și d-lr avocat Ion N. Cesarescu din partea intimatului Lazăr Lăzărescu, lipsind Ministerul de Resbel.

Curtea,

Având în vedere că L. Trotry Latouche a făcut contestație în contra popriri făcute în mâinile Ministerului de resbel, prin porcesul-verbal din 9 Septembrie 1900, după cererea lui Lazăr Lăzărescu, contestație pe care tribunalul a respins-o pentru lipsă de interes;

Având în vedere că apelantul îndatorindu-se prin ac

formal către Ministerul de finanțe, care și liberase suma poprită, că va restitui acea sumă dacă poprirea va fi judecată ca valabilă făcută, și fiind chiar chemat în judecată de Minister pentru a restitui acea sumă, interesul său de a dovedi că acea poprire este nulă, ca ne fiind făcută în conformitate cu legea, este evident, căci numai ast-fel nu va fi nevoit să restituie suma răspunsă de Minister;

Că, ast-fel fiind, urmează a se cerceta dacă poprirea în cesiune este valabilă sau nu;

Având în vedere că cererea de nulitate a popriri este sprijinită pe art. 907 și 908 din Codul de comerț, precum și pe dispozițiunile Codului de procedură civilă cuprinse în art. 455 în virtutea cărora asemenea poprire nu poate fi făcută de cât cu darea de acțiune;

Având în vedere că art. 740 Pr. civ. abrogă toate dispozițiunile contrarii aceluși Cod, afară de dispozițiunile de procedură cuprinse în Codul comercial;

Considerând că art. 907 și 908 din Codul comercial cuprind dispozițiuni relative la însuși dreptul de a înființa sequestrul asigurator și de a face poprire, iar nu simple dispozițiuni de procedură și că prin urmare aceste dispozițiuni au fost abrogate de art. 740 Pr. civ.;

Că ast-fel fiind, cererea de nulitate a popriri pentru lipsă de cauțiune, nu mai poate fi sprijinită pe citatele două articole din Codul comercial;

Având în vedere dispozițiunile art 455 din Codul de procedură civilă;

Considerând că în virtutea acestui articol, creditorii cari n'au act scris nu pot face poprire, de cât dând de o dată cu cererea de poprire o cauțiune de jumătate din valoarea reclamației;

Considerând că, în specie, creditorul Lăzărescu nu a prezentat de cât o sentință a tribunalului comercial de Ilfov prin care L. Trotry Latouche este condamnat să plătească suma de 6000 lei, sentință care e supusă apelului și prin urmare care nu are până acum nici un caracter obligatoriu;

Considerând că actul scris de care vorbește art. 455 Pr. civ. nu poate fi de cât un act scris care emană sau are probabilitățile de a emana de la partea adversă și pe care creditorul își sprijină acțiunea sa în justiție;

Că creditorul Lăzărescu ne prezentând nici un asemenea act, nu poate invoca alin. a al art. 455, ci cade în speța prevădută de alin. b al aceluiaș articol;

Având în vedere că Curtea, făcând aplicațiunea acestui alin. b, a acordat creditorului un termen pentru a depune o cauțiune de trei mii lei;

Având în vedere că această cauțiune, ne fiind depusă, poprirea nu este făcută în conformitate cu legea și, în consecință, cererea de nulitate făcută de Trotry Latouche este întemeiată.

Pentru aceste motive, admite apelul și contestațiunea.

(ss) C. R. Manolescu, Sc. Popescu, V. Râmnicănu, D. Giuvăru.

Adnotație.—Soluțiunea dată de onor. Curte în speța pe care o publicăm mai sus, credem că este una din cele mai juste și mai conforme cu noile principii admise de Codul de procedură civilă și mai în spiritul legiuitorului. Se susține că legea de procedură civilă, nu atinge în nimic, Codicele

de comerț; și această teorie se bazează pe descrierile art. 740 din Codul de procedură civilă, care spune că *nu desființează dispozițiile de procedură cuprinse în Codul comercial*. De unde consecința că în ceea ce privește popririle și sequestrele în materie comercială se va urma după regulile prescise de Codicele de comerț.

Eroare. Dispozițiile art. 907 și 908 C. com. sunt desființate de dispozițiile art. 455 și 613 C. pr. civ.

Art. 740 din noul Cod de procedură spune că *desființează toate legile contrarii noii legi de procedură, afară numai de dispozițiile de procedură cuprinse în Codul comercial*.

Concluzia naturală ce se trage din art. 740 este următoarea: «*Tot ce nu este dispoziție de procedură în Codul comercial și e contrarii noii legi de procedură civilă, s'a desființat*».

Așa fiind, se naște următoarea întrebare:

Poprirea în mâna terților este o dispoziție de procedură sau nu? De la început răspundem: nu.

Poprirea în mâna terților este un drept ce legiuitorul acordă creditorului pentru asigurarea creanței sale; or, drepturile nu sunt dispoziții de procedură, ele din contră sunt deosebite de procedură.

Dreptul constituie fondul, procedura (procedere) forma.

Și atunci când legiuitorul în art. 740 Pr. civ. declară că nu desființează dispozițiile de procedură comercială, a înțeles să nu desființeze forma adică modul de procedare pentru a instrui sau judeca o afacere, comercială cum ar fi de exemplu, modul de a îndrepta cererea în judecată, d'a administra probele, de a cere termen, etc., și această formă sau mai bine aceste formalități diferă de *fond* sau *principal* prin aceea că constituie obiectul însăși al contestației.

Aplicând această teorie speței de mai sus, rezultatul este următorul:

Lucien Trotry Latouche, are a da 6000 lei lui Lazăr Lăzărescu. Trotry Latouche neagă. Iată obiectul contestației. Lăzărescu chiamă în judecată pe L. Trotry Latouche, obține termene, scoate citații, administrează probele, etc. Iată forma. Dar merge mai departe. Pentru ași asigura creanța care o are în contra lui Trotry Latouche, Lăzărescu face poprire în mâna terțiului debitor al debitorului său. Ei bine ce a făcut Lăzărescu aci? Un act de procedură? O formalitate? Dar ce fel de formalități mai pot fi acestea, când se pune în cauză o persoană nouă și se înjghebează un proces nou? Și atunci, dacă un proces nou se înjghebează (și aceasta e de neîngăduit) avem ca în orice proces o formă și un fond, sau mai bine o formalitate de îndeplinit și un obiect sau un drept de reclamat.

Or, forma în care mă presint înaintea judecătorului de a cere poprirea, darea ordonanței de poprire, procesul-verbal dresat de oficerul public (portărelul) termenul de validare, administrarea probei că terțul datorește debitorului meu, etc. iată forma, iată procedura pe care legea de procedură civilă, nu o modifică în cât se atinge de Codul comercial. Indată ce însă este vorba de dreptul în sine de a face poprire, atunci nu mai avem aface cu forma, nu mai este o formalitate

care se îndeplinește, ci este vorba de însăși fondul afacerii de însăși principalul.

Drepturile nu pot nici odată să fie formalități. Or, ce face legiuitorul în art. 455 și 613 din procedura civilă? El creează niște drepturi noi, neexistente până aci, în favoarea creditorilor. Și atunci întrebarea este: drepturile similare din Codul comercial, cari ar fi contrarii sau mai restrânse de cât acestea din procedura civilă, nu sunt desființate? Evident că da, pentru că art. 740 Pr. civilă, are grije să o spună cum că legile (prin urmare și drepturile arătate prin acele legi) contrarii noilor dispoziții a Codului de procedură civilă sunt desființate.

Această soluțiune ni se pare cu atât mai în conformitate cu spiritul legiuitorului, cu cât nu se poate concepe, cum legiuitorul nou să fi lărgit drepturile creditorului civil, adică a aceluia care are o creanță civilă, cu scopul vădit de a asigura și mai mult creditul, și să fi lăsat într'o stare de inferioritate pe creditorul comercial, în afaceri comerciale, acolo unde creditorul are nevoie de o mai mare siguranță și stabilitate.

Să nu ni se obiecteze, că legiuitorul trebuia să spună în mod expres că desființează art. 907 și 908 C. com., pentru că la o asemenea obiecțiune răspundem: n'avea trebuință, de oare-ce printr'o dispoziție generală (art. 740) spune curat că orice dispoziție contrarie din Codul comercial, ce nu e procedură, se desființează și poprirea ca și sequestru nu sunt proceduri, nu sunt formalități, ci drepturi, fond, principal.

Prin urmare dar, art. 907 și 908 din Cod com. fiind contrarii dispozițiilor cuprinse în art. 455 și 613 Pr. civ., sunt desființate și în materie de poprire și sequestre trebuie să aplicăm dispozițiile noului Cod de procedură civilă, adică art. 455 și 613 Pr. civ.

Teoria onoratei Curți, am avut cinstea de a o susține deja în jurnalul nostru sub titlul: Art. 455 și 613 Codul de proc. civ. față de art. 907 și 908 C. comercial. (*Curierul Judiciar*, No. 2 și 4 Ian. 1901).

Simpaticului meu amic G. G. Mironescu, nu-i convine această soluție, i se pare că poprirea ca și sequestrul sunt măsuri de procedură pentru că «*Codul de procedură civilă conține naturalmente dispoziții de procedură și nu se ocupă (sau cel puțin e presupus și e ținut a nu se ocupa) de cât de procedură*. De unde consecința că atunci când «art. 740 abrogă toate legile contrarii, el nu a avut în vedere de cât legile de procedură; căci «numai acestea pot fi contrazise de dispozițiile «noului Cod care conține numai dispoziții de procedură (1)».

Va să zică, e constant, pentru amicul meu, cum că codicele de procedură, nu se ocupă, sau e presupus că nu se ocupă, ba încă e ținut a nu se ocupa de cât de procedură.

Maî întâiu să lămurim o cestiune: noi nu punem și nici nu trebuie să punem discuțiunea pe tărâmul *presupunerilor*. Să lăsăm la o parte tot ce *presupunem* noi asupra Codului de procedură civilă; și încă mai puțin trebuie să ne preocupe cestiunea de ce anume e ținut Codul de procedură să se ocupe; fiind că nu e vorba nici de ce presupunem

(1) *Revisuirea Codului de pr. civ.* p. 154.

noi, nici de ce e ținut Codul de procedură să se ocupe; ci pur și simplu de ceea-ce conține în realitate Codul de procedură civilă.

Când pornim discuțiunea asupra unei cesiuni de principii rezultând dintr'un text de lege, nu trebuie să plecăm cu un Cod ideal, făurit în capul nostru și pe calapodul lui să discutăm, pentru că din două una: sau devenim neînțeleși, sau facem o discuție pur academică, care ne poate duce spre un ideal, iar nici odată la vre-o utilitate practică, sau la o interpretare justă a textelor de lege.

Așa, am face o micuță întrebare amicului nostru Mironescu: Serios crede d-sa că actualul Cod de procedură civilă, român sau frances, ori genevez conține numai dispoziții de procedură? Dar atunci, *determinarea competenței tribunalelor; dreptul persoanelor morale de a sta în justiție; dreptul de intervenție; obligațiunea Ministerului public de a lua concluzii în unele cesiuni; enumerarea actelor ce sunt supuse transcripțiunii și opozabilitatea sau neopozabilitatea lor terților, etc., etc.*, sunt oare măsuri sau dispoziții de procedură? Dar însăși amicul nostru în lucrarea sa intitulată: *Revisuirea Codului de procedură civilă la cap. II, p. 10*, recunoaște că sunt și modificări de principii pe cari le discută și anume: *intervenirea judecătorului în desbaterile procesului, și dreptul arbitrilor de a judeca ex aequo et bono*. Două principii cari, recunoaște simpaticul nostru amic că numai de procedură nu atârnă.

Nu; nu este adevărat că Codul de procedură civilă se ocupă numai de formă sau de procedură; din contră el conține și principii, tot așa precum legea civilă conține măsuri de procedură, cum e materia probelor, pentru a nu cita de cât pe aceasta, care nu are ce căuta în Condica civilă⁽²⁾.

Amicul meu Mironescu, are perfectă cunoștință de evoluțiunea urmată de procedura ca și de legile civile, știe de exemplu, cum dreptul privat era înglobat cu dreptul public și procedura civilă cu cea criminală și cum tocmai târziu s'a ajuns la această deosebire de principii și codificarea pe cât s'a putut după natura principiilor la care se referea. N'avem nevoie să mergem prea departe pentru a demonstra acest lucru. Legiuirile noastre vechi Caragea și Callimach sunt de față în privința aceasta.

Mai știe iarăși amicul nostru un lucru cum, în Franca, Pothier însăși făcea această confuzie între principiile de drept civil și procedură și cum a influențat pe redactorii Codului de procedură cari l'au copiat în mod servil, făcând la rândul lor aceiași confuzie.

Dar oare, e nevoie să mai discutăm acest adevăr netăgăduit? Cred că nu, și mi place a crede că mă lovesc în părere cu amicul meu Mironescu în această privință.

Și dacă așa stau lucrurile, nu se prăbușește ori-ce argumentare care ar pleca de la această premisă greșită cum că Codul de procedură civilă, nu conține de cât dispoziții de procedură? Evident că da.

Dar pentru a învedera și mai bine greșala teo-

riei susținută și preconisată de amicul meu Mironescu, să presupunem un moment, că așa este cum susține d-sa: *Codul de procedură civilă, nu conține de cât dispoziții de procedură, și nu se ocupă de cât de procedură*. Și atunci, când art. 740 din Pr. civ. abrogă toate legile contrarii, întrebarea este: la cari legi a făcut aluzie legiuitorul? Amicul meu Mironescu, se însărcinează să ne-o spună și deci e bine să'l ascultăm. Iată ce zice: *Când art. 740, abrogă toate legile contrarii, el nu a avut în vedere de cât legile de procedură; căci numai acestea pot fi contrazise de dispozițiile noului Cod, care conține numai dispoziții de procedură*⁽³⁾.

Dar dacă este așa că art. 740 nu a avut în vedere de cât legile în mod general, de procedură, întreb: crede oare amicul meu, Mironescu, că *legile de procedură criminală*, sunt abrogate prin noul Cod de procedură?! Aceasta e în mod fatal, conclusia la care duce teoria d-sale, pentru că alte legi de procedură cari ar putea contrazice, noul Cod de procedură nu există, dat fiind că dispozițiile de procedură comercială și cele din legea judecătoriilor de ocoale sunt exceptate.

Nu; noul Cod de procedură civilă, n'a putut și nici că putea să desființeze Codul de procedură criminală. Și nici în intenția legiuitorului de la 1900 nu putea să fie acest lucru, pentru că el se ocupa de o lege civilă și când spunea că abrogă *legile contrarii* aceleia pe care o edicta el, nu putea să facă aluziune de cât tot la *legile civile*. Dar, încă odată, ori-unde în *legile civile*, ar exista o dispoziție contrarie, ea este și va fi desființată prin noul Cod de procedură, fie că acea lege sau dispoziție s'ar găsi înglobată în Condica civilă, fie în Condica de comerț; destul că ea să fie o dispoziție civilă și să contrazică un text expres din Condica de procedură civilă, pentru a intra în previsionsile art. 740 Pr. civ.

Și atât de adevărat este lucrul acesta în cât legiuitorul, acolo unde nu vrea să modifice, o spune în mod expres. Așa a făcut pentru dispozițiile de procedură comercială; așa o spune pentru legea judecătoriilor de pace, care, ori-cât de bine-voitari am fi pentru teoria preconisată de d. Mironescu, nu putem admite, că este o lege de pură procedură⁽⁴⁾ pentru că să nu uite simpaticul meu amic că în legea judecătoriilor de pace pe lângă altele există art. 123 care tratează despre cine poate fi apărător la judecătoriele de pace și art. 126 care vorbește de apunamentele judecătorilor. Și mai presus de toate să nu uite dispozițiile privitoare la judecătoriele comunale unde se prevede, mai ales, instituțiunea juriului în materie de judecată civilă. Or, numai dispoziții de procedură nu sunt acestea.

Iată pentru ce credem că a avut multă dreptate onor. Curte admitând că în materie de poprire și sequestre se vor aplica art. 455 și 613 din noul Cod de procedură civilă, chiar când creanța e comercială, art. 907 și 908 C. com. fiind desființate de Codul de pr. civ. și că greșește simpaticul meu amic Mironescu, când crede contrariul.

I. N. Cesărescu

⁽²⁾ In acest sens Garsonnet, *Traité de Procedure*, vol. II, No. 488, p. 160; Rogron, *Code de procédure civile expliqué*, vol. I, p. I; Bonnier, *Des preuves*, No. 4 și toți autorii cari au scris asupra acestei materii.

⁽³⁾ Op. cit. p. 155.

⁽⁴⁾ Op. cit. p. 155. Nota 201.